

APRÈS D'UN SOMNI

R. BUSSINE

Alçat, oh sol! que la lluna fa via,
lleva tost dels meus ulls el trist miratge,
car sens pietat el somni bla em traïa
fent de l'amat esvanir-se'm l'imatge.

Si mai retrobo aquella amor joiosa,
cap més somni traïrà ma sort ditxosa;
si mai retrobo aquella amor glatida,
mai més pel somni no seré traïda.

CLAR DE LLUNA

P. VERLAINE

Vostra ànima és un país enciser
qui veu passà els homes en grans mascara-
sonant llauts i dansant, mes potser [des,
tristos sots llurs disfresses virolades.

Passen cantant, en el modol menor,
l'amor triomfal i el goig de la fortuna,

mes no fan gaire cara d'alegror
i sa cançó s'és fosa al clar de lluna.

Al plàcid clar de lluna, tot blanor,
qui veïlla el son de l'ocell sobre l'arbre,
qui fa plorar d'encís el brollador,
clàssic brollador amb tassa de marbre!

LES ROSES D'ISPAHAN

LECONTE DE LISLE

Les roses d'Ispahan amb llur clòfia de molça,
els jasmins de Mossul, les flors del taronger,
no fan perfum tan bo, no fan olor tan dolça,
oh blanca Leïlah! com ton hàlit lleuger.

Tos llavis coralins fan un riure lleuger,
sonorós com salt d'aiga i d'una veu més dolça,
més que l'oreig festós qui bressa el taronger,
més que el moixó qui canta a ran del niu de molça.

Oh Leïlah! d'ençà que enduts per vol lleuger
són fora aquells petons de ta boca tan dolça,
ja no exala perfums el marcit taronger,
ja no fan gens d'olor les roses en llur molça.

Oh! que la teva amor, com papalló lleuger,
retorni al meu cor trist, volant pressosa i dolça,
i que ella embaumi encar les flors del taronger,
les roses d'Ispahan, en llur clòfia de molça.

EL TEMPS S'ÉS LLEVAT SON MANTELL

CARLES D'ORLEANS

El temps s'és llevat son mantell
de vent, de fredor i de pluja,
i s'és ornat amb vestidura
de sol relluent, clar i bell.
No hi ha cap bèstia ni ocell
qui en son xerroteig no canti o cridi.

El temps s'és llevat son mantell.
Rieres, fontanes, torrents
porten jolius en llur via
gotes d'argent d'orfebreria.
Quiscú pren un vestit novell.
El temps s'és llevat son mantell.

BALADA QUE VILLON FÉU A REQUESTA DE SA MARE, PER PREGAR LA MARE DE DÉU

F. VILLON

Reina del cel, del món la sobirana,
empereire dels infernals esprits,
dau acollença a vostra humil cristiana.
feu que em trobi entre vostres escollits
anc que mos mèrits prou són ben petits.
Els vostres béns, ma dama i ma senyora,
són molt més grans que no jo pecadora,
sens els quals béns l'ànima es deu dalir
per heure el cel, ho confesso tothora,
i amb eixa fe jo vull viure i morir.

Al vostre Fill digau que sóc sa esclava,
que Ell m'absolgui de tots els meus pecats;
dau-me el perdó tal com a la Egipciana
o com al clerc Teòfil li fou dat
quan de vos era absolt i deslliurat,
amb tot i que ell s'hagués dat al dimoni.
Vos preserveu-me per'que jo no m'hi doni,
fent-me adorar sens treva i beneir
el sacrament que a la missa hom colre.
Amb eixa fe jo vull viure i morir.

Dona jo só i una pobreta anciana
qui res no sap ni res mai no llegí;
llà en l'Església d'on só parroquiana
belles pintures veig del Paradís
i de l'infern on damnats són solcits:
eix em fa por i aquell don-me alegria.
De goig rubliu-me, doncs, Verge Maria,
a qui deu tot pecador acudir;
donau-me fe, sens dubte o ronceria,
i amb eixa fe jo vull viure i morir.

BALADA DE LES DAMES DE PARÍS

F. VILLON

Que hom tingui per sublims parleres
florentines, venecianes,
bones àdhuc per missatgeres
com les d'èpoques llunyanes;
siguin lombardes, romanes,
genoveses, boques d'encís,
piemonteses, savoianes...
no hi ha un bon bec sinó a París.

De bell parlar han prou quimera
les gentils napolitanes,
i són xerraires de primera
alemanyes i prussianes;
sien gregues, egipcianes,
de l'Hongria o d'altre país,

espanyolés o castellanés,
no hi ha un bon bec sinó a París.

Belgues, suïsses o tolosenques,
de Gascunya com de Bretanya,
prou de París sols dues llengues
les fan callar. I les d'Holanda,
les d'Anglaterra o d'Irlanda...
—encar prou pobles no us he dit?—
les turques, les catalanes...
no hi ha un bon bec sinó a París

Va a les parisenques dames
del bell parlar el més alt prís,
i anc que diguin d'italianes,
no hi ha un bon bec sinó a París.

Associació Intima de Concerts

SALA MOZART

Diumenge, 25 de novembre de 1923, a dos quarts de sis de la tarda

TERCER CURS : QUART CONCERT

VERA JANACOPULOS

CANTATRIU

L. SCHLEPIANOFF

PIANISTA

PROGRAMA

I

Cançó del papalló	CAMPRA
Com raig de sol	CALDARA
Dansa, dansa	DURANTE
Al'leluia!	MOZART

PETITA PAUSA

II

Dissonància	} BORODINE
Flors d'amor	
Mon cant és amarg i feréstec	
La princesa adormida	

GRAN PAUSA

III

Ah si jo fos una aloseta grisa...	(Cançó de Bretanya).	} HURÉ
A París hi ha una modisteta		
Que'm fas patir!		} ENESCO
A les damisel·les tardanes d'escriure a llurs amics		
Angeleta		RAVEL

PETITA PAUSA

IV

Els bressols	} FAURÉ
Après d'un somni	
Clar de lluna	
Les roses d'Ispahan	
El temps s'és llevat son mantell	} DEBUSSY
Balada que Villon féu a requesta de sa mare, per pregar la Mare de Déu	
Balada de les dames de París	

Piano: «CUSSÓ SFHA»

Resta prohibit l'entrar i sortir de la sala d'audicions, durant l'execució de les obres del programa.

TEXT CATALÀ DE LES CANÇONS

traduït i aplicat a la música per En JOAQUIM PENA

CANÇÓ DEL PAPALLÓ

Màgic papalló
tes ales d'or vaguen
i ubriaguen
com una flor.
Ah, no puc seguir ton rastre
per volà al teu costat
com una sor!

mentre voles per l'ample atzur.
Ai, el teu salut qu'és curt!

Màgic papalló
tes ales d'or vaguen
i ubriaguen
com una flor!

Gairebé ni un moment reposes
en el càlzer bell de les roses,

Jo pogués volà al teu costat
com una sor!

COM RAIG DE SOL

Com un clar raig de sol, obra divina,
sobre plàcides ones s'apaivaga,
mentre del mar en la pregonia sina
forta tempesta s'amaga;

doncs així a flor de llavi un dolç mig-riure
d'alegria la faç tota ornamenta,
mentre en secret el cor, ja las de riure,
d'angoixa ple es turmenta.

DANSA, DANSA

Dansa, dansa, nineta amorosa,
sentint mon cantar.
Volta lleugera, garbosa,
al so de les ones del mar.

Ara escolia de l'aura
la tènua remor
que amb so esllanguit parla al cor
i convida a dansar sense pausa.

Dansa, dansa, nineta amorosa,
sentint mon cantar.

DISSONÀNCIA

(BORODIN)

Tos llavis m'han dit que m'estimes,
i, amb tot, en el so de ta veu
quelcom dissona entristint-me,
fos ulls, ton somris, fan-ne esment!
Ja ho saps, no pots pas traïr-me!

FLORS D'AMOR

BORODIN

Mos plors amorosos fan naixer
mil flors de perfum el més dolç,
mos tristos sospirs ajuntant-se
al cant de gentils rossinyols.

Si em dones amor, vida meva,
per tu vull més flors fer brollar
i sots ta finestra sens treva
vindran rossinyols a canyar.

MON CANT ÉS AMARG I FERÉSTEC

BORODIN

Mon cant és amarg i feréstec,
mes com mai podria ser dolç?
Traïdor! Un verí ben mortífere
han vessat els teus ulls en mon cor!

Mon cant és amarg i feréstec,
mes com mai podria ser dolç?
Jo duc dintre el cor una serp,
dintre eix cor que rubleix ton amor!

LA PRINCESA ADORMIDA

Rondalla

BORODIN

Xit! Xit! Amb ulls d'amor,
una gran princesa dorm;
per l'eixorm fort d'una fada
dins la selva és encantada.
Xit! Xit!

Mes de cop, torbant la calma,
sonen crits i grans rialles;
passen entre l'ombra els gnoms,
sens per ço trencar-li el son.
Pàl·lida, com si afinés,
dorm la bella sempre més.
Xit! Xit!

Diuen que deu vindre un dia
príncep brau qui amb gosadia
fins al bosc arribarà,

la dormida esvetllarà
amb un bés,
fent fugir l'encant funest.

Mes va el temps passant, ai las!
i ella el son no deixa pas;
mai cap príncep no ha estat vist
qui vingués a eix bosc tan trist.

Sempre la princesa dorm,
gran misteri els seus ulls clou;
per l'eixorm fort d'una fada
dins la selva és encantada.
Xit! Xit!

Oh fatal, cruel dormir!
Finirà? Ningú ho pot dir!

AH SI JO FOS UNA ALOSETA GRISA...

(Cançó popular de Bretanya)

Ah si jo fos,
leri-leri-la,
ah si jo fos
una aloseta grisa,
m'en volaria,
leri-leri-la,
m'en volaria,
a n'els pals del navili;
pla em fóra oir,
leri-leri-la,
pla em fóra oir
ço que els mariners diuen:

«Oh senyor rei,
leri-leri-la,
oh senyor rei
caseu la vostra filla!»
«Tu no l'atraparàs,
leri-leri-la,
tu no l'atraparàs,
que ser més ric deuries.»
Ah si jo fos,
leri-leri-la,
ah si jo fos
una aloseta grisa...

A PARÍS HI HA UNA MODISTETA

(Cançó popular de Bretanya)

A París hi ha
una modisteta;
fa uns punts tan petits
que en surt poca feina.
Jo no he pas mai vist
uns punts tan petits.

Ha fet un roquet
pel senyor rector;
va a dur-li diumenge
al toc d'oració.
Jo no he pas mai vist
uns punts tan petits.

«Hola! Déu vos guard
bon senyor rector!
Jo us vinc a portar
un roquet bufó.»
Jo no he pas mai vist
uns punts tan petits.

«Hola modisteta,
quant et dec donar?»
«Quinze francs, senyor.»
«No és pas massa car!»
Jo no he pas mai vist
uns punts tan petits.

«Vull fer-te un petó,
modisteta maca.»
«No vull pas petons
de gent de sotana.»
Jo no he pas mai vist
uns punts tan petits.

«No vull pas petons
de gent de sotana,
mes a doll jo en faré
al meu amat Pere.»
Jo no he pas mai vist
uns punts tan petits.

QUE'M FAS PATIR!

C. MAROT

Em fas patir, sens haver-te agreujada;
ja no m'escris, ja no saps res de mi.
Malgrat açó, no't vull pas avorri;
abans morir que canviar d'estimada!

No vull la teva amor essent forçada,
prò em plany del fàstic que dec passar així,
i lluny de tu vull-te humil requeri
que lluny de mi no siguis enutjada!

A LES DAMISEL·LES TARDANES D'ESCRIURE A LLURS AMICS

C. MAROT

Salut! I doncs, no'm doneu noves?
No puc pas sebre com aneu?
Si al punt res de nou no'm dieu,
jo'n faré de velles i noves.
Puix que no oïu mes cantarelles,
pleguem, doncs, bona nit, adéu!

Mes si per cas colliu groselles,
feu-me'n present, car, com sabeu,
jo estic gras; mes prou que ho veureu
qualque matí, mes damisel·les.

Salut!

ANGELETA

RAVEL

L'Angeleta al cap al tard
s'en va a passejar pel prat
per collir margaridòies,
nards i lliris dels més bons;
tota saltirona, viva i alegròia,
va guaitant ci, llà i per tots cantons.

Topa amb un llop vell, golut,
d'ulls llunts i pèl hirsut:
«Ei! Ei! Tu, l'Angeleta,
vens a cà la Ventafocs?»
Tota esbufegant-se, fuig-ne l'Angeleta,
sense caputxeta i sense socs.

Troba un patge molt bufó,
calces blaves, gris gipó:
«Ei! Ei! Tu, l'Angeleta,
vols l'amor d'un bon minyó?»
Ella amb seny defuig-lo; la pobra Angeleta
poc a poc s'en va amb el cor tristó.

Troba un senyor canut,
lleig, pudent i ventrellut:
«Ei! Ei! Tu, l'Angeleta,
vols tots aquests escuts?»
Prest caigué en sos braços la pobra Ange-
Mai més d'ella res se n'ha sabut. [leta...

ELS BRESSOLS

SULLY-PRUDHOMME

Vora la riba, quietos i sols,
hi ha els vaixells bressats per l'onatge,
i esment no han d'aquells xics bressols
que la mare bressa a la platja.

Mes ve el jorn tan trist del comiat,
aïl que el plor de la dona brolla,

mentre que l'hom àvit i ausat,
tot l'horitzó seré escorcolla.

Ah! quan del port les naus a vols
van mar endins i així esborrant-se,
senten calfreds, senten recança,
que els criden els bressols llunyans.